SORIN CERIN

Trafic de Carne Vie

Poeme Filosofice

SORIN CERIN

TRAFIC
DE
CARNE VIE

Poeme filosofice

2016

Manufactured în the United States of America

ISBN-13: 978-1539919360

ISBN-10: 1539919366

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în

radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o

> lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan

versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile

titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume

e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după

ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept

incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general,

„granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee,

cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar,

despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:**"Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică

pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca

aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme,

traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în

care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra

Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

1) Trafic de carne vie

Urzici veninoase și înrobitoare de Idei,
se unduiesc în boarea Amăgirilor,
de a schimba roțile obosite ale unei Lumi,
ce nu mai pot învârti Moartea,
care refuză să mai fie locomotiva,
atâtor Dureri,
pe care le conștientizează Existența,
deoarece,
Fericirea a decis să plătească prețul,
oricât de mare ar fi el,
pentru revizuirea întregului tren existențial al Morții,
care ne redă Eternitatea vândută ca sclavă,
de marele proxenet numit Timp,
ce face trafic de carne vie,
de când i s-a născut prima Clipă,
pe care să o ducă la produs,
Iluzii ale Vieții,
care să-i umple buzunarele găurite și largi,
ale Absurdului,
din care cad haotic,
pe drumurile bătătorite cu Păcate Originare,
ale Destinelor,
noastre.

2) Pe plaja nisipului Clepsidrei

N-am să-I reproșez niciodată Morții,
de ce nu ne învață să murim,
pe plaja nisipului Clepsidrei,
unde ne bronzăm la Iluziile Vieții,
care se scurge prin Sângele Conștiinței noastre,
fără să poată ucide Visul trecător,
pe podurile de gheață,
ale unor Clipe,
în eternitățile cărora nu ne-am putut opri,
fiindcă alunecam mereu,
încercând să ne rezemăm de un nou Orizont,
care se pierdea,
după perdeaua Speranțelor,
neîmplinite.

3) Atât de mult Hazard

Eram atât de mult Hazard,
în împlinirea unei Zile,
încât am ajuns să devin,
propriul Tăiș,
al cuțitului care-mi taie felia Existenței,
pentru a o lipi de Fața Morții,
pe care am uns-o de curând cu Clipele unei Vieți,
față de care am fost obligat de Timp,
să țin regim,
cât va dura,
numărătoarea Anilor vitregi,
pe care i-am întreținut cu sudoarea Inimii,
ce ar fi dorit să-i bată mereu,
nereușind decât să le întărâte,
Cimitirele din sufletele fără de Speranțe,
ale Absurdurilor,
în care mi-am înecat,
Amarul unui Destin,
pe care nu l-am considerat niciodată,
ca fiind al meu.

4) Hârtia de împachetat Zile

Mi-am rupt hârtia de împachetat Zile,
pe la colțurile noduroase ale Destinului,
încercând să deslușesc,
ce ascunde după luciul Iluziilor Vieții,
care erau tipărite,
pe fața de masă a ochilor unor Priviri,
ce par a nu lăsa să se murdărească,
lemnul putred,
al unui sicriu plin de Cuvinte,
pe care le-am rostit,
de când Steaua nașterii mele,
a căzut din pomul verde al Eternității,
înghețând în aerul rece și indiferent,
al Morții.

5) Câștig de cauză

Zorii sapă șanțuri adânci,
 în sufletul Nopții din mine,
pentru a monta în ele,
 conductele prin care să se scurgă,
 Lacrimile unei Clipe Eterne,
 pe care am pierdut-o pentru totdeauna,
la jocurile de noroc,
ale unui Destin,
care nu mi-a dat câștig de cauză,
nici înaintea,
 Morții.

6) Meșteșugar prost

Am înțeles că Viitorul,
este un meșteșugar atât de prost,
încât de fiecare dată,
strică tălpile Trecutului,
ce nu mai poate călca,
pe străzile cu pietriș ascuțit la limbă,
ale Amintirilor,
care mușcă din carnea Privirilor insistente,
făcând cele mai bune șnițele de Compromisuri,
dintre Absurd și Iluziile Vieții unei Morale,
a Morții,
care la rândul ei,
nici măcar nu este conștientă,
că există pe această Lume,
fiindcă atunci când mori,
moare și propria ta moarte,
odată cu tine.

7) Conștiințele Deșertăciunii

E atâta Pustietate,
 în gheața Speranțelor,
încât nici Sângele rece,
 de reptilă al Timpului,
pare să nu mai curgă,
 prin venele unor Destine ale Lumilor,
care și-au câștigat dreptul,
 de a mai primi o Stea Căzătoare,
 pe epoleții roși de patimile,
 unor Ierahii de Vise Deșarte,
încât nici Moartea,
 nu mai poate înțelege rostul,
urcării în grad,
a întregului Absurd,
din Conștiințele,
Deșertăciunii.

8) Un pas înapoi

Cât combustibil să fi ars Existența?,
încât să-și poată încălzi motorul Devenirii,
propulsat de o Creație,
atât de preocupată de Alzheimer-ul unui Univers,
încât a uitat pe foc Iluziile Vieții,
care s-au ars într-atât,
încât nu mai pot fi digerate,
nici de către Destinul,
care face,
sfios,
un pas înapoi,
lăsând locul de onoare,
Morții.

9) Storurile Pleoapelor

Stelele și-au cumpărat lenjerie de pat,
pentru a înfrumuseța,
bordelurile Destinelor,
care le aruncă deseori,
pe ferestrele încercănate ale Ochilor,
nespălați de Cuvintele Dimineții,
devenind Căzătoare,
ca pe urmă să tragă storurile Pleoapelor,
peste Rostul absurd al unor Priviri
ce par că merg spre nicăieri,
fără să mai caute,
Nimic,
în potcoavele ruginite,
ale unor cai,
uciși mai demult decât toate Vremurile,
unor Vise.

10) Nevoia de Moaște

Creația pare să-și fi tuns iarba Speranțelor,
fiindcă nu suporta să calce,
pe țepii prin care Lumea a dat țeapă,
 Destinelor,
trăgându-le adânc în piepturile abisurilor de Idei,
din care s-a zămislit Apa Vieții,
care și-a conștientizat,
propria Existență,
bătută-n cuie,
pe o Cruce care era însetată de Mântuire,
și care a primit oțetul Injuriilor,
secate de atât de multă invidie,
încât până și Moartea le-a strigat,
să lase în pace,
Fericirea,
răstiginită pentru totdeauna,
la marginea unor Credințe,
care aveau nevoie urgentă și vitală,
de Moaște.

11) Vâltori

Anii își storc Patimile,
în vâltorile zidite de Durere,
ale Creației,
care spală de zor,
banii negri ai Zilelor,
numărate de Moarte,
la loteria Existenței,
unde nu câștigă niciodată,
Viața.

Doar gările Amintirilor pustii,
care și-au pierdut trenurile Așteptărilor,
se mai reazămă pe propriile ruine,
devenite tâmple ale Timpului,
dezrădăcinat,
al Uitării.

12) O scară îndeajuns de solidă

Orice Stea,
ar fi putut să sprijine un alt Destin,
dacă nu ar fi fost supusă,
Morții,
propriului ei sine,
devenind într-atât de căzătoare,
încât nici Existența,
nu a mai fost capabilă,
să-i găsească o Clipă de Eternitate pe măsură,
care să dețină în sufletul ei,
o scară îndeajuns de solidă,
a unor Sentimente,
pe care să poată călca,
fără teama că o va rupe sau incendia,
de dorul ei aprins,
după o Iubire.

13) Clipele de Foc ale Existenței

Nicovalele Patimilor,
bătute la nesfârșit,
de Clipele de Foc ale Existenței,
nasc Potcoave,
care nu vor aduce niciodată Noroc,
nici atunci când vor fi pierdute,
în urmele Amintirilor,
pe care le va potcovi Uitarea,
cu atât de multă Moarte,
încât până și Ruinele,
unor Lacrimi ale Stelelor,
nu se vor mai prelinge vreodată,
pe fețele Zilelor,
îmbrăcate cu un Destin,
al Iubirii.

14) Sudoarea Destinului

Greblele Cerurilor înourate ale Sufletelor,
au început să-și adune,
stropii Libertăților,
care plouau pe frunțile încornorate,
de jugurile Moralei cameleonice,
ce-și schimbă sudoarea Destinului,
în fiecare moment al Conștiinței pătate,
de fața de masă a Zilelor,
pe care se aștern,
tacâmurile grele și nespălate,
ale Vremurilor,
ce mănâncă de obicei,
plescăindu-și Amintirile,
dar acum,
fac foamea,
lângă grătarul plin cu bunătăți,
al Crematoriului Uman,
unde se desfată în voie,
Moartea,
nefiind lăsate să-și ia o porție cât de mică,
din cenușa Gândurilor,
care urmează să fie aruncată în ochii Soarelui,
în care credeau,
și care le-a promis buchete întregi de Zori,
plini de lumina caldă a Speranțelor,

care s-au răcit într-atât,
încât au dispărut fără urmă,
după zidurile groase și reci,
ale unui Orizont atât de bătrân,
încât abia își mai poate duce,
straiele infidele ale Nopții,
în cârca propriului Destin.

15) Încât a născut Omul

Maluri de cremene,
se zbat,
scânteind Stelele,
care se lovesc de râul însângerat,
al unui Apus,
ce nu mai poate lumina Noaptea,
Privirii,
din ochii încercănați și obosiți ai Lumii,
care a văzut atât de multe,
încât nu-și poate înțelege nici propria Creație,
întrebându-se mereu,
de ce a lăsat Păcatul Originar,
să zburde desfrânat,
prin Câmpiile Elizee ale Paradisului,
care cu siguranță avea atât de mare nevoie de Infern,
încât a născut Omul,
pentru a-l folosi ca fochist de Intrigi și Crime,
ce aveau să ardă,
toate Vremurile,
care ar fi avut curajul să ridice capetele,
împotriva unei Ordini Divine,
a Iluziilor Vieții.

16) Ridurile Sufletului Lumii

De ce pălăriile Fericirii,
au întotdeuna borurile lăsate peste Zâmbete?,
doar ca Privirile să poată înțelege,
că Surâsurile Năzuințelor,
nu pot fi false?,
sau poate că știau cândva,
mai demult decât toate Timpurile la un loc,
când au privit în Ridurile Sufletului Lumii,
că nimic nu poate exista,
fără Sudoarea înghețată de Infern,
a Morții,
care-și desăvârșește Creația,
prin Cimitirele Gândurilor noastre,
care-și așteaptă cuminți rândul,
la propriile cavouri ale Amintirilor,
sfărâmate de Uitare.

17) Roți blocate

Cirezi de Ani,
sunt mânate de biciurile Vremurilor,
către pajiștile roase de invidie,
ale Infernului,
din Zâmbetele altruiste ale Iluziilor Vieții,
care ne vând cele mai bune oferte ale Morții,
la un preț imbatabil,
pe care nici Eternitatea unei Clipe,
nu-l poate doborî,
lăsându-se păgubașă,
de poftele oricăror Speranțe,
care mai cred că pot schimba,
mersul roților blocate,
ale unei Lumi,
care nu se va învârti niciodată,
în jurul Soarelui Luminii Divine,
din Sufletul Adevărului Absolut,
al Străinului Suconștientului nostru.

18) Budism

Vremurile urcă pe scările putrede,
 ale Conștiințelor,
doar ca să privească de sus,
Oglinda Adevărului Absolut,
care le-ar arăta cât sunt de inexistente,
pe Fața de sticlă opacă a Viitorului,
din care și-a făcut ochelari de cal,
Realitatea,
mânjită de Sângele Iluziilor Vieții,
care s-a spart în cioburi de mâini,
ce au născut Budismul Sentimental,
al unei Iubiri,
care face întreaga Moarte,
fericită,
răsplătind la rândul ei Viața,
care s-a sinucis pentru acest Țel,
ce i-a redat farmecul misterios și charismatic,
 de altădată,
când Totul era doar Neant,
și Cuvântul era pustiit de Singurătate.

19) Orizont pustiu

Valuri de stânci ale Sentimentelor,
se izbesc neputincioase,
de țărmurile Apocalipsei,
ce strălucesc în Soarele Infernului,
acestei Lumi,
udat cu strășnicie,
de cel mai bun vin al Iluziilor Vieții,
care sărbătoresc fericite,
crezând că au reușit să ucidă,
Străinul Subconștient,
din Păcatele noastre Originare,
și Originale,
neștiind că acesta stă ascuns,
sub Cerul Astral,
al unei Stele,
care nu s-a trecut în catastiful,
niciunei Zodii,
căzătoare,
pe orizontul pustiu,
al Morții.

20) Primele Scâncete

A fi copac al Cunoașterii,
nu înseamnă că trebuie,
să-ți fie teamă de fierăstrăul Conștientizării,
propriului tău Univers,
care oricum,
crede că te-ar putea tăia,
ca să-și încălzească Stelele Cuvintelor Primordiale,
cu Visele pe care le-ai zămislit,
lustruind strunele prăfuite ale Viorii Gândurilor,
la care ai cântat,
înecat în gloria postumă a Fericirii,
adusă de o Primăvară a Morții,
pe Vremurile când înmugureau,
primele Scâncete ale unei Nașteri,
a Absurdului.

21) Conștientizează Sensul

Conștiința a strâns cu ușa,
degetele Razelor unor Vise,
pentru a ne lumina calea,
Fericirii,
pe care-o ducem pe picioarele Iluziilor Vieții,
ce-abia așteaptă să ceară taxă Morții,
pentru râs ostentativ,
în fața unui Creator,
care la început a ctitorit,
Lacrima,
și-apoi Cuvântul Primordial,
doar ca să aibă acesta,
în ce să se înece,
pentru a sta în gâtul Stelelor,
atunci când vrea să spună ceva,
Existenței,
care-și conștientizeasă Sensul,
numai în Moarte.

22) Sexul Cuvântului

Murind moare și Moartea odată cu noi,
lăsând calea liberă Eternității existențiale,
unde nu mai suntem prinși,
în capcanele Păcatelor Originare,
pe care le-am primit ca dar de la Creație,
fiincă am încercat să ne satisfacem o Necesitate,
pe care ne-a indus-o Sfințenia,
adevărata Desfrânată ascunsă sub perdeaua Iluziilor Vieții,
ce ne-au dat-o Ierarhia unei Divinități,
peste cocoașele de cămilă bătută,
și dresată ale Sufletelor,
ce pot merge oricât fără adevărata Apă a Vieții,
prin deșerturile amare ale Zilelor,
căzute în genunchii unor Ani,
la fel de triști precum Dumnezeu,
când a inventat Sexul Cuvântului,
de atât de multă singurătate,
creând Îngeri de Clipe,
care nu au mai îmbrățișat niciodată,
vreun Adevăr Absolut.

23) La fel de letal

Veninul Stelelor,
 căzute în buzunarele Naşterilor,
este la fel de letal,
ca şi orice Întrebare,
a Morţii,
ce ar putea trezi,
dorinţa de Libertate,
pe care doar Adevărul Absolut,
ţi-o poate da,
în braţele Divinităţii Străinului tău Subconştient,
care vorbeşte orice altă limbă,
decât a Izvorului,
unde-ţi adapi Nemurirea,
Cuvintelor pe care le călăreşti,
subjugate de şeile grele şi apăsătoare,
ale nebuniilor unor Speranţe,
înecate-n valurile unui Orizont,
pe care nici un Timp,
 nu l-a înţeles vreodată,
fiindcă nu a reuşit să-l prindă,
în pumnii Vremurilor sale.

24) Apocalipsa Fericirii

Te rog,
Lumină Divină,
spune-mi,
încotro se îndreaptă Apocalipsa,
Fericirii,
acestei Lumi?

Mai are timp,
în portofelul Existenței,
să-și permită ca să cumpere,
îndeajuns de multă Uitare,
încât să nu mai știm,
niciodată,
ce este,
și de ce a fost lăsată,
Viața,
în grija Morții?

25) Duel pentru Moarte

Rădăcinile Ochilor dulci,
de diabetul Iluziilor Vieții,
scrijelesc Privirile piezișe,
lovind țărâna Sentimentelor,
înbolnăvind-o,
cu Vorbele pline,
ale Glicemiilor Timpului rupt de sine,
până la amețeală,
care vrea să-și răscumpere,
amărăciunea existențială,
a Fericirii,
ucisă pe umerii puternici,
ai Jurămintelor,
care s-au duelat,
pentru Moarte,
întreaga lor Viață.

26) Atât de sărace cu Duhul

Cărămizile Existenței,
și-au ascuns Surâsurile Imobile,
sub borurile largi de trudă,
ale mâinilor care făuresc Inconștiența,
din Bisericile atât de sărace cu Duhul,
încât nu au bani,
nici măcar pentru Cutiile Milei,
unde să-și arunce Risipele Mileniilor,
mucegăite de Desfrâul,
Lăcomiei Naturii Criminale,
a Omului,
copie perfectă a unui Creator,
care vrând să se întreacă pe sine,
în Arta Descompunerii,
a născocit,
conștientizarea Morții.

27) Crâcnire

Am simțit în ceafa propriei Conștiințe,
respirația nemuritoare a Clipei,
confundând-o,
cu aceea a unei Oale,
de Idei și Concepte,
sub Presiune,
în care fierbe Societatea de Consum,
jumulită de toate penele Ierarhiilor,
pe care Dumnezeu,
le va folosi,
la perna moale a Contemplărilor sale,
referitoare la Iluziile unei Vieți,
hărăzite să slujească fără crâcnire,
Morții.

28) Răvașe mincinoase

Traversele căilor ferate ale Conștiințelor,
au început să putrezească,
uitând să mai lege paralele Fericirii,
într-un singur Sens,
al Mariajului,
pe care să ruleze,
produsele dulci ale Privirilor,
de patiserie sentimentală,
pline de răvașe mincinoase,
îngrămădite,
în trenurile de mare viteză ale Anilor,
ce nu se vor opri,
până în gara fără nume,
a Morții.

29) Ar trebui măturat

Conștiința este o mătură,
al cărei gunoi,
care ar trebui măturat,
este ea însuși,
chiar dacă se ascunde,
în ochii tulburi ai fluviului secat al Fericirii,
unde peștii câtorva Cuvinte de Iubire,
încă se ma zbat pe uscat,
sperând să mai trăiască,
în pacea propovăduită,
de Iluziile Vieții,
Morții.

30) Biblii

Ne naștem mai îndatorați Morții,
decât sunt Mănăstirile unor Cuvinte,
unde se roagă Nemurirea,
ca acestea să nu fie îmbălsămate,
de către Muzeele Literaturii Prostituate,
a Societății de Consum,
unde peștii Substantivelor,
mai trimit câte o Virgulă obscenă la produs,
Capodopere de poziții desfrânate,
prin paturile de smoală,
ale Editurilor unui Infern,
unde Diavolii redactează,
noile Biblii,
ce vor lua marile premii ale Absurdului,
Biblii,
atât de bine întreținute și finanțate,
de către Deșertăciune,
încât nici Paradisul Întrebărilor,
nu le mai poate veni de hac.

31) S-a călugărit

Psihoza Existenței,
s-a învârtit în jurul unui Destin al Apocalipsei,
până când a amețit,
căzând în genunchii inconștienți ai Morții,
de unde-și trage seva și azi,
pentru a conștientiza,
că Umbra din Oglina Adevărului Absolut,
este Realitatea ei,
spartă-n fețele unei Religii,
care împachetează Binele și Răul,
într-o Contemplare,
a Deșertăciunii,
ce s-a călugărit de curând,
sperând să fie salvată,
de Icoanele făcătoare de Minuni,
ale Apocalipsei.

32) Pernă năclăită

Copitele Viselor,
 rănesc Carnea țărânii unor Trupuri,
din care cresc Morminte,
îndeajuns de multe,
încât să împânzească,
 ochii suflecați de somn ai Lumii,
care și-ar fi dorit să doarmă mai mult,
pe perna năclăită,
 a Societății de Consumat Vieți,
dedicată în întregime,
Morții.

33) Pe ușa Destinului

Zaruri veroase și pline de patos,
vor să cadă haotic,
din pumnii demenți ai Zilei,
care le sugrumă Numerele,
ucigându-le pe toate cele ale căror fețe nu ies,
pe ușa Destinului,
spre a fi venerate ca fiind câștigătoarele,
Iluziilor Vieții,
care s-au îndatorat atât de mult Morții,
încât sunt în stare,
să sugrume orice ieșire din decor,
a Democrațiilor bolnave și sărace,
care s-au aciuat,
sub gheața Vremurilor tulburi,
pe care nimeni nu vrea să o spargă vreodată,
alături de Timpul obez și obtuz,
al Fericirii.

34) Pensiunile Absolutului

Insectele Gândurilor înțeapă cu venin,
străzile pustii și sumbre ale unor Vieți,
care și-au depășit instinctele primare,
ale Iluziilor,
uitându-și Moartea,
în buzunarele vechi și peticite,
ale nopților nedormite de Visele rebele,
ale căror Stele de brad împodobit,
nu vor să apună,
fiindcă nu mai este nimeni în întreg Universul,
care să stingă Lumina Divină,
a Străinului Subconștient,
ce-și doarme somnul,
prin Sufletele noastre,
devenite pensiuni ale Absolutului,
de care nu știm nimic,
fiindcă se ascunde,
nedorind să le plătească chirie,
Iluziilor propriilor noastre Vieți,
care au născut Moartea.

35) Conștientizarea Morții

Oare de ce,
 Devenirea Existenței,
 se măsoară în Garduri,
 și nu în Infint?

Cum poate Moartea,
 să ne elibereze,
 prin propria ei dispariție?

Dacă n-ar exista conștientizarea Morții,
ar mai fi Eternitatea Clipei?,
cu întregul său Timp,
vrăjmaș absolut al Vieții?

36) Ființare

Râsul isteric și dement,
al Societății de Consumat Vieți,
se năruie la poalele Adevărului Absolut,
izvorât din Moartea,
devenită,
unicul Adevăr care ne luminează Existența,
fără de care,
Ființarea și conștientizarea ei,
n-ar mai putea fi,
pusă la uscat,
alături de celelalte rufe murdare ale Creației,
care au întors pe dos,
cu mirosurile lor pestilențiale,
stomacurile pline de Cimitire,
ale Destinelor.

37) Cimitirele din Semeni

Cât Noroc să fi plătit Creația,
Suferinței,
încât a reușit să învingă,
întreaga Lume a Viselor,
în bătălia unui Armaghedon al Timpului,
unde marele arbitru al Cunoașterii,
a trișat Viața,
aruncând-o în haosul gropii cu lei,
a Societății care-și consumă,
până și Cimitirele din Semeni,
unde nici acum,
după ce au trecut,
Vremurile îndoliate ale Fericirii,
nu mai aruncă nimeni,
câte un bănuț,
care să le poarte noroc.

38) Vânturile Iluziilor

Împărății întregi de Coșmaruri,
ne-au fost dăruite,
spre a beatifica Existența,
care s-a privit cândva,
înainte de toate Vremurile,
în Oglinda Evenimentului Primordial,
ca să-și dorească Moartea,
ca o șansă de eliberare,
ce a venit pentru noi,
cei ce suntem,
Umbrele unui Timp,
pe care doar Vânturile Iluziilor,
par a ne băga în seamă,
hrănindu-ne la sânul lor infect,
cu Deșertăciune,
unicul lapte,
pe care l-a descoperit Creația,
ca fiind îndeajuns de bun,
pentru întreaga noastră Cale Lactee,
în care ne visăm,
Hazardul.

39) Aceleiași Morți

De ce Lumea,
 este pusă mereu,
 să-și negocieze Existnța,
pe taraba îndoliată a Morții?,
fără să fie plătită îndeajuns,
pentru sârguința de a ctitori noi Cimitire,
în Sufletele apăsate,
 de plumbul Zilelor,
cernite,
prin Sita deasă a Durerii,
care se luptă mereu,
cu propriul ei sine,
să poată supraviețui,
vânzând aluatul genetic,
al Trupurilor de Vise Deșarte,
din care va dospi,
Pâinea Zorilor,
care ne va mai hrăni,
încă o Zi,
pe drumul plin de meandre,
 al trezirii la Realitatea,
aceleiași,
Morți.

40) Spoiesc crenelurile Creației

Zidarii Remușcărilor,
spoiesc crenelurile Creației,
cu Icoanele Speranțelor,
care nu mai pot plânge,
dinainte de a fi Timpul,
unor Iluzii ale Vieții,
atât de Vitrege,
încât ne-au dăruit spre Conștientizare,
întregul Orfelinat al Lumii,
unde să ne ducem în cârcă,
mormanul de Existență,
care ne-a fost dat să-l urnim,
pe muntele abrupt și prăpăstios,
al Destinului fiecăruia.

41) Parcela sa de Viață

Tălpile Destinului,
groase și pline de sudoare,
calcă cu tărie fruntea ridată a Soarelui,
unor Speranțe,
ce vor să prindă Orizontul Fericirii,
înainte de a se nărui epuizat,
în brațele Întunericului,
care se ascunde,
în Noaptea Deșertăciunilor,
ce ne-au moșit menirile,
de a ne ara fiecare,
parcela sa de Viață,
pe care să ne cultive Moartea,
Eternitatea.

42) Plăceri ostile

Scrisorile jefuite de Idei,
își dosesc cu grijă Cuvintele Sentimentale,
 ce le-au mai rămas,
pentru marea sărbătoare,
a Norocului,
care le va duce la adresa potrivită,
spre a fi măritate cu Timpul.
 pervers și lacom,
 de plăceri ostile Eternității,
fără să afle însă,
că viitoarele lui consoarte,
poartă în Sufletele lor,
paginile scrise cu patos de către Moarte,
Viitorului.

43) Abia se mai țin pe picioare

Vânatul Zilelor,
stă atârnat pe gardurile unor Cuvinte,
ce-abia se mai țin pe picioare,
de atâtea Promisiuni,
dăruite de Vinul tare și parfumat,
al Iluziilor Vieții,
care tocmai și-au semănat,
rugurile de fier ruginit ale Anilor,
pe care să fie ars,
Trecutul împușcat,
și stors de sânge,
al Existenței,
din efemeritatea căreia,
se va ospăta cu nesaț,
Moartea.

44) Biserici Rebusiste

Au ruginit până și lanțurile Viselor,
care-și țin legați,
câinii turbați ai Realității,
mușcată deseori de veninul Rătăcirilor,
prin Labirinturile întunecoase și reci,
ale unor Biserici Rebusiste,
care caută mereu,
Vorbele Goale potrivite,
pentru Bordelurile Democrațiilor,
Societăților de Consumat,
Credințe,
îndeajuns de lascive și frivole,
încât să vândă,
cât mai bine marfa,
alterată,
și cu termenul de garanție expirat,
mai demult decât multe Vremuri,
pe nume,
Mântuire.

45) Biserica Sângelui

Buchete de plete cosite,
din inimile înlăcrimate,
ale Sălciilor de Conștiințe,
se leagă de zidurile încețoșate ale Sufletelor,
pentru a fi împletite-n Coșurile Abundenței,
din care să ne servim Străinul Subconștient,
care și-a făcut lăcaș sfânt,
clădind în biserica Sângelui nostru,
adevăratul Dumnezeu,
care ne va lumina Divin,
ceea ce numim pe această Lume,
a fi Moarte,
Iubire,
și Destin.

46) Grătarul Ipocriziei

Cupele cărților de joc ale Existenței,
își beau Razele Conștientizărilor,
în ritmul infernal,
al unor Momente,
coapte pe grătarul Ipocriziei,
atât de obeză,
încât abia mai reușește să intre,
pe ușa din dos a Fericirii,
care o întâmpină cu aceeași voioșie,
pe care a afișat-o Morții,
atunci când s-a născut,
Lumea,
Absurdului,
din noi înșine.

47) S-a sinucis Răspunsul

Sacii grei de nisip ai Libertăților Democratice,
sunt cărați de catârii Speranțelor,
care asudă toate Zilele Frazelor,
prin care trec podurile arcuite,
ale Sprâncenelor Viselor Pensate,
de către Fericire,
unde locuiesc Întrebările,
ponegrite de Iluziile Vieții,
ca fiind nebune de legat,
Amintiri Oneroase,
atunci când vor să respire,
aerul tare al Adevărurilor,
unui Răspuns,
care s-a sinucis așteptând,
trenul Vârstei unui Timp,
ce pare că ar fi ales,
Eternitatea propriei Clipe,
rostite de Existență,
în momentele grele ale Facerii,
unei Morți,
care să clădească,
un întreg Univers,
al Lumilor.

48) Par a fi răcite

Foarfecile de Absurdități,
vor să taie,
panglica de inaugurare a Hazardului,
din palatul fără nume al Existenței,
unde se vor instala,
poveștile ingrate ale Suferințelor,
care-și vor aduce de acasă medicația necesară,
Deșertăciunilor care le-a paralizat,
până și Iluziile Vieții,
ce par a fi răcite,
la rândul lor,
fiindcă au stat desculțe de Inhibiții,
pe cavourile de piatră de râu,
ale Conștiințelor,
care se scurg încet dar sigur,
în Oceanul de necuprins,
al Morții,
din fiecare Suflet.

49) Toate mafiile Cuvintelor

Zarurile de Eternitate ale Existenței,
nu pot avea fițe numerotate,
fiindcă nu au Dezamăgiri,
pe care să le numere,
pe tabla neagră a Universului,
abătut și părăsit,
până și de propriile sale Stele,
care au căzut zgomotos,
de pe epoleții ruinați ai Bisericilor,
care și-au înfruntat propriile Credințe,
biciuindu-le cu nesaț,
Mândria de a dori să devină,
supusele propriilor Crezuri,
și nu ale Ierarhiei,
ce tronează,
și dezgolește,
toate mafiile Cuvintelor,
de sfințenie,
storcându-le de vlagă,
pentru a le folosi mai apoi,
ca un balsam necesar Mântuirii,
care produce îndeajuns de multe Sentimente,
încât,
să poată plăti chiria și întreținerea,
Societății de Consumat,
Moarte.

50) Curs predestinat

De ce Moartea,
nu abuzează de Deșertăciune,
chiar dacă existența acesteia din urmă,
i se datorează?

Cât Paradis poate exista în Infern,
dacă toate Viciile Bisericilor,
își găsesc sălașul cald numai acolo?

Nu este mai bine,
să lăsăm ca Viața să-și urmeze cursul,
pe care tot Străinul Subconștientului din noi,
îl predestinează?

51) Șaua Universului

Când Universul,
și-a pus șaua,
pe spinările Conștientizărilor noastre costelive,
Stelele din pintenii pașilor Existenței,
au început să strălucească,
dar nu îndeajuns de mult,
încât să ne ardă cu măreția lor de foc,
toate Tălpile Iluziilor Vieții,
care ar fi încercat să urce,
printre Gravitațiile lor de Zâmbete,
ce ne ademeneau în mrejele Adevărului Absolut,
prin care respiră și azi,
Străinul Subconștient,
din Sufletele bătătorite de Deșertăciune,
fără să-l cunoaștem sau să-l simțim,
îndeajuns de mult,
cum comunică cu planurile astrale,
ale Eternității,
pe care o percepem ca fiind,
Moarte.

52) Sensul Rătăcitor al Țelului

Pierdut prin praful stelar,
al Existenței,
vreau să-mi aflu Sensul Rătăcitor,
al Țelului,
prin care am devenit,
Necesar,
Lumii,
Absurdului contorsionist,
al Fericirii,
aruncată pe tâmplele încărunțite,
ale unei Balanțe,
pe care nici Timpul,
nu a putut-o măsura,
cu ochii injectați de Alcoolul,
atât de multor Stele Amare,
încât talerele ruginite ale Inimilor,
au ajuns să nu-și mai poată cântări Bătăile,
pe care le primeau zilnic,
de la Destin,
spre a merge pe Calea cea dreaptă,
făurită de Iluziile Vieții,
Morții.

53) Transfuzii

Toate Vacile Zilelor din Lume,
n-ar fi capabile să alăpteze,
Vițelul de Țărână Păgână al Credinței,
la care se închină,
Idolii Ierarhiei Societății de Consum,
care se consumă,
până la urmă între ei,
făurind îndeajuns de multe gratii,
pe care să se reazeme,
bastonul unei Justiții,
atât de bolnavă,
încât i-a cerut,
Mântuirii să o însănătoșească,
cu transfuzii de Sânge murdar,
care tocmai a spălat Păcatele Originare,
de prin părțile rușinoase ale unei Lumi,
care se prostituează,
cu fiecare Conștientizare în parte,
de când a lăsat-o Timpul,
să-i numere Clipele primite,
de la Moarte.

54) Lumea Șanțurilor

Creația ne-a făurit o Lume a Șanțurilor,
unele mai neînsemnate,
pentru a ascunde Priviri frugale,
altele mai adânci,
unde să-și poată sărbători Amintirile,
onomasticile Uitării,
poate altele chiar mai ascunse sau mai prăpăstioase,
pentru albii sau riduri,
de Cuvinte,
ale căror Sânge,
s-a scurs,
pe cavoul funerar al Existenței,
încercând să ademenească fiarele carnivore ale Zilelor,
însetate de rănile deschise,
pe care le-a tăiat Timpul,
în carnea,
propriilor sale Clipe.

55) Mâncare reîncălzită

O Existență,
fără o Adresă conștientizată a Morții,
nu poate fi,
precum Zorii care și-au pierdut Noaptea Iubirii,
la Cazinoul Deșertăciunilor,
nu o mai poate regăsi niciodată,
pe aceeași Boltă înstelată,
pe care s-au plimbat,
cu doar căteva Clipe Eterne și pierdute,
în urmă,
chiar dacă ar încerca să se sinucidă,
în Urmele Destinului ei,
cu ochi întunecați,
de atâta rătăcire,
printre Promisiunile neîmplite,
care enervează Zilele la culme,
fiindcă acestea,
realizează ca în frigiderul Sufletelor pe care le luminează,
este gol și înghețat,
în afară de un singur meniu pe care scrie,
Iubire,
dar cum orice mâncare reîncălzită,

nu mai are niciodată același gust,
mai ales dacă,
i-a fost predestinată,
altcuiva,
trântește ușa Frigiderului propriei Inimi,
și aruncă toate razele Mesajelor,
primite de la Soare,
Uitării.

56) Cuptoarele Fericirii

S-au ars oalele Sufletelor de lut,
ale Cimitirelor de Amintiri,
aflate în Cuptoarele Fericirii,
făurite din țărâna generațiilor trecute,
de frunze ruginite,
la decesul cărora,
nici Deșertăciunea nu a mai vrut să participe,
conștientă că vor sorbi,
întreaga lor Existență,
Apa Vieții,
care-i va fi turnată,
pe mânile sale fine,
făurite din carnea Anilor,
pe care-i poartă,
drept verighetă,
la degetul mic al Indecenței,
de când s-a măritat cu Timpul,
iar orice Moment,
a ajuns să nu mai aibă nici o importanță.

57) O Zi analfabetă

Câtă Pace poate să zacă,
pe patul de spital al unui Cuvânt?,
care a fost măturat de o Zi analfabetă,
fără să realizeze,
că aruncă un Suflet Primordial,
al unui Vulcan de Conștiințe,
ce-abia aștepta să erupă,
lava existențială a Devenirii și Ființării,
pentru a întrupa,
în propriul său Absolut,
unde este și Dumnezeu dar și Spirit,
Existența.

58) Fier de Călcat

Am devenit ținuta Creației,
care se înveșmântă cu Sentimentele noastre,
în timp ce se privește,
în Oglinda Adevărului Absolut,
iar dacă nu-i place ce observă,
ne mai și ajustează câteodată,
cu boli, nenorociri sau alte suferințe,
după care ne transformă,
în Fier de Călcat Trecuturi,
aruncând atât de mult foc în trăirile noastre,
încât uneori le mai și ardem,
incendiind Timpul,
care se revoltă,
stârnind Revoluții,
după ce-și instigă la ceartă toate Vremurile sale,
care i-au mai rămas alături.

59) Bunul plac al Banului

Vulturii hoitari ai Religiilor,
caută noi cadavre de Credințe,
prin pustietățile,
Sufletelor.

Bisericile Remușcărilor,
și-au montat spălătorii de Păcate,
unde folosesc detergenții Promisiunilor,
de cea mai bună calitate,
la cele mai mici prețuri,
pentru ca doritorii de Inimi curate,
să nu mai apeleze la Concurența Infernelor,
pe unde s-au pripășit mai nou,
Paradisurile Fiscale,
ale Îngerilor binefăcători,
care nu mai vor să plătească taxe,
unui Dumnezeu,
al cărui Diavol le joacă feste,
până și Sfinților Părinți,
ai Capitalurilor,
care nu mai pot fabrica Icoane mediatice,
după bunul plac,
al Banului,
unei Zile,
îndeajuns de săracă,
încât să nu-și mai plătească impozitele Timpului,
către Societatea de Consum,
a lipsei de Caracter.

60) Sudate de sudoare

Sălbăticia a devenit,
unica monedă de schimb a Conștiinței,
sătulă să mai fie dresată,
sub zăvoarele grele și sudate de sudoare,
ale unei Credințe,
a Desfrâului,
care nu poate fi Conștientizat,
de Existența coruptă,
care și-a cedat orice drept de autor,
Iluziilor viclene ale Vieții,
care ne pun Anii la frigare,
pentru a hrăni cu consistența lor,
Deșertăciunea,
care se dă Moarte,
încât Teama să devină,
cea care face Legea,
acestei Lumi.

61) Vom construi un nou Turn Babel

Sentințe de Lacrimi grele și prăfuite,
de Stele,
lovesc Universul Nonsensului Existenței,
incendiind,
până și lăcașul Luminii Divine,
ale cărei raze de Adevăr Absolut,
mai răzbat către Străinul Subconștient din noi,
cei care vrem,
să aflăm,
dacă,
Armaghedonul propriilor Suflete,
se va încheia cu Pacea,
pe care o vom clădi,
cărămidă cu cărămidă de Clipă,
până când vom construi un nou Turn Babel,
unde toate limbile Cuvintelor,
să nu mai fie tăiate,
și puse la prăjit,
prin Bisericile Desfrânate ale Conștiințelor,
unde călăii Altarelor unor Interese obscure,
ce servesc Absurdului unui Dumnezeu,
care nu a fost niciodată,
al nostru,
presează presa Libertății,
să primească Fericirea cu de-a sila,
în Inimile care s-au săturat să-și mai bată,
Destinele,
ce vor Democrație.

62) Creație sadică și infidelă

Aripile Apocalipsei,
se înalță spre cerurile Conștientizărilor,
determinându-le,
să cunoască adevărata cruzime a Iluziilor Vieții,
care este adesea fericirea Sângelui,
întrupat într-un vultur de pradă,
ale cărui gheare,
a ctitorit Societatea de Consum a Mântuirii,
de rănile adânci și dureroase,
ale unui Păcat Originar,
care ne-a fost impus cu forța,
de o Creație sadică și infidelă,
Adevărului Absolut.

63) Virgulele Străinului Subconștient

În băncile de Cuvinte,
a început să sufle Vântul Debusolării,
de când au fost luate înapoi,
de Existență,
toate Virgulele prin care mai putea respira,
Străinul Subconștientului,
care erau considerate niște nulități,
lipsite de importanță,
ce nu fac nimic altceva,
decât să mănânce Neant,
din timpul prețios al Verbelor Vorbelor Goale,
expuse prin pozele deocheate ale Religiei,
devenite Icoane,
care și-a descoperit mântuirea,
prin Corupția Propriului Sine,
ce nu mai este demult un Păcat,
ci a fost beatificată,
pe crucile de plumb ale Zilelor,
care le mai avem de dus.

Astfel au început să se înșire de-a valma,
fraze întregi de Iluzii ale Vieții,
fără nici un Sens,
sub Soarele dogoritor al Conștiinței Universale,
ce a născut Lumea,
îndatorată pentru Eternitate,
Morții.

64) Pumnii de Foc

Cum ar fi Lumea fără zidurile Morții?,
ar mai exista cărămizile Cunoașterii?,
dar stâlpii Conștientizării?,
care susțin Orizontul Eternității,
pe care nu-l vom putea cuprinde niciodată,
în Pumnii de Foc,
ai Iluziilor Vieții,
cu care lovim în porțile Libertății,
de a zbura peste țărâna pe care o însuflețim,
vrând să devenim,
una și aceeași persoană,
cu Străinul Subconștient din noi,
care ne unește cu Adevărul Absolut,
al Universului.

65) Oceanul Așteptării

Canioane de Inimi,
stau străpunse de săgețile Zăpezilor de Amintiri,
care cad peste flăcările trupurilor de Cuvinte,
ce ard în sobele unor Tâmple,
rezemate în pălmile umede de Dor,
ce zac neclintite,
în fața Eternității,
care le privește de dincolo de Moarte,
cu toată căldura,
pe care ți-o poate da,
Marea Regăsire,
a Străinului Subconștient,
din Lacrima unei Iubiri,
care și-a dus Oceanul Așteptării pe picioare,
până în ultima Clipă.

66) Se vinde carne de Clipe

Ființa este o palǎ a unei Mori de Vânt,
care va măcina făina tulbure a Conștientizării,
indiferent de nivelul astral,
pe care calcă Zodiile Devenirii,
pentru a merge la Târgul de Iluzii,
unde pe lângă Adevăruri Contrafăcute,
cu etichetele Viselor false,
se mai vinde și carne de Clipe,
despre care se zvonește,
că ar fi cât se poate de proaspătă,
fiind tăiate cu puțin înainte,
ca Eternitățile lor,
să-și spele Diminețile,
pe ochii somnoroși ai Destinului,
înjunghiat.

67) Funia Spânzuratului

Cât respect,
poate avea Funia Spânzuratului,
față de Existența?,
care a împins-o,
în colții Viperelor de Clipe veninoase,
ale Iluziilor Vieții?,
ce în loc să-i ofere,
o fărâmă din Eternitatea lor,
au preferat să-i ucidă,
până și Străinul Subconștient,
unicul care i-a mai rămas fidel,
în afară,
de cârligul Disperării,
unde să-și agațe,
Ultima Speranță.

68) Soare al Reînvierii

Cât Orizont,
 să fi înghițit Noaptea,
încât s-a înecat,
 cu Stelele Căzătoare,
 ale unei Iubiri,
căzând la rândul ei,
de pe soclul Întunericului rece și insensibil,
în brațele de foc ale unui Cuvânt,
care o arde și acum,
cu florile de jar ale Zâmbetului său,
ce-i luminează calea,
către Zorii unei Morți,
pe care nu-i va putea înțelege,
Niciodată,
indiferent cât de mult,
 Soare al Reînvierii,
ar aduce,
Dimineața.

69) Fântânile Stelelor

Pălării de Vise,
care nu-și vor afla niciodată,
Capetele,
care să le cumpere,
din Vitrina prăfuită,
a Dimineții.

Nopți de Coșmar,
întoarse pe dos,
de Fântânile Stelelor,
însetate de Iubire,
carora le-a secat Focul Sacru,
al Cuvântului Primordial.

70) Ne-a fost hărăzită

Câtă lumină Divină,
a Străinului Subconștient,
arde pe rugul Zilei,
fără să se sfârșească vreodată,
jarul Cuvintelor razelor sale?,
ce ne hrănește Inimile Speranțelor,
în hora nebună a Existenței,
unde prețul adevăratei Fericiri,
este Moartea,
Stelei,
care ne-a fost hărăzită,
iar din Sufletul ei,
se vor face coliere de Amintiri,
ce vor străluci,
în Oceanele de Lacrimi,
ale unui Dor,
ce va rămâne,
pe vecie,
al Nimănui.
.

71) O Afirmație

Devenirea,
unei Ființe,
este Ființarea,
altei Deveniri.

Existența Conștientizării,
este Conștientizarea,
Morții,
raportată la Viață.

Negarea negației,
devine o Afirmație,
a Nonsensului Existențial.

72) Focul Sacru al Mântuirii

A înghețat de teamă Religia,
la aflarea veștii,
 că Focul Sacru al Mântuirii,
ar putea fi stins,
 din lipsă de Păcate Originare,
iar magicienii în sutană,
n-ar mai avea pe ce să-și prăjească,
Clipele care sfârîie pe grătarul Minciunii,
așteptând să fie servite ca și garnitură,
la Moaștele Inconștiențelor dospite,
în covata Prostiei,
din care se vor făuri Icoane pline de Delir,
în lumina difuză a cărora,
Demența își va putea face Scamatoriile,
care pun Cruce,
Destinelor,
răstignindu-le pe poarta Bordelului Credinței,
cu piroanele ruginite ale Iluziilor Vieții,
pe care scrie,
Fericire.

73) Apa Vieții atât de murdară

Ard Icoanele sfărâmate ale Sufletelor,
Străinului Subconștient,
care și-a clădit o altă Biserică a Spiritualității,
fără Crime ibovnice,
și Incesturi samavolnice,
Torturi sângeroase,
unde capetele tăiate ale Conștiințelor,
sunt puse în Vitrina celor Răi și necredincioși,
fiindu-ne servite ca Torturi aniversare,
sau alte Delicii,
cu Intrigi în loc de mantale,
care să ne înveșmânte Zidurile Privirilor abătute,
către Stelele Căzătoare,
care nu mai prididesc să cadă,
în căzile de baie,
cu Apa Vieții atât de murdară,
încât nici Sufletele Clipelor Curate ale unor Iubiri,
nu le mai puteau spăla,
pe treptele Desfrâului,
Societăților de Consum,
Moarte.

74) Credință, Fericire și Menire

N-am înțeles niciodată,
de ce Religiile au adus mereu la modă,
pașii cu Aripi Frânte,
care să nu mai poată zbura niciodată,
dincolo de orizontul unei Libertăți,
pe care o consideră,
Credința,
ca fiind îndestulătoare,
chiar dacă după acel Orizont,
Libertatea și-ar putea afla,
Fericirea,
iar Străinul Subconștientului,
sub cerul căruia ne-am născut,
Menirea,
în propriul nostru,
Destin.

75) Etaj cu etaj

Râuri de sudoare,
curg năvalnic,
spre soclurile tot mai înalte,
ale Deșertăciunii,
care crește etaj cu etaj,
de Samavolnicie,
încercând să ajungă,
până la Stelele,
care trenură de Teama,
care le-ar putea stinge,
pentru totdeauna,
Felinarele de Eternități ale Clipelor,
transformate în Calești de Vise,
cu care călătoresc,
prin Timp,
strălucind fără scopuri sau interese ascunse,
care să producă beneficii,
mafiilor religioase ale Mântuirilor,
de orice Fericire.

76) Pași troglodiți

Însetat de Apa,
Marii Contemplări Universale,
Străinul Subconștientului,
ar dori să ne trezească,
de pe calea Pustiului Spiritual,
pe care ne duc pașii troglodiți,
ai iluziilor Vieții,
care înalță cruci de Suspine,
la fiecare răscruce de drumuri,
ale Cimitirelor din noi,
care se înglodează în datorii,
pe zi ce trece,
Spinilor din coroanele Mântuitorilor,
care însângerează capetele Conștiințelor,
până când acestea își pierd orice noțiune,
de Existență,
alegând,
Lumea,
condamnată pentru aceleași datorii,
pe care le avea de achitat,
de data aceasta,
Morții.

77) Farmacii cu nume de Biserici

Cum ar reuși să viseze o Umbră?,
să-și conștientizeze Moartea,
sau să nu dispară,
nici după ce Zidurile Tăcerii,
din cavourile Cuvintelor,
nu mai ascund Speranțe?,
cu amprente potrivite,
care să coincidă,
cu Mâna Lui Dumnezeu,
lăsată peste creștetele,
Suferinței,
a cărei bunăstare este atât de înfloritoare,
încât Sfinții Părinți au devenit,
cei mai iscusiți grădinari,
care mai sălășluiesc,
prin Icoanele unor Farmacii,
cu nume de Biserici.